

VERSION HÉBRAÏQUE ET THÈME

I : VERSION

עכשיו נשא מתי את מבטו באי אמון בדלת, רצה לדפוק שוב וידו נשארה תלויה באוויר זמן מה. מה מה. מהסלון או מהמטבח נשמע קולה של נדיה, גבוה וכמעט צוחני, משקר בטלפון: "לא, לא, מרגי בסדר. בסדר. קצת לא מרגישה טוב. כן, נתתי לה אקמול. היא יושבת קצת, כן, אמרתי לה שתישן קצת, שיהיה לה כוח בערב."

בטנו התחילה לרזוש, להתכווץ ולהתחרר במערבולות מבושרות רע, והוא נטש את הדלת ורץ לבית השימוש. שם, כשירכיו על האסלה שקרירותה הרגיעה אותו, מצא את עצמו טרוד בספירת אריחי החרסינה הכחולים בקיר מולו, מעל לאגן האמבטיה, התבלבל בספירה והתחיל מחדש, מתלבט אם עליו להתחיל לספור משורת האריחים שבגובה עיניו, או לקבוע את נקודת הפתיחה לספירה בשורת האריחים עליונה ביותר, שממנה בצבץ צינור הטוש התלוי. מתוך הריקון הזה שהיה נתון בו, ובד בבד עם ספירת האריחים החוזרת ונשנית, קם והתייצב בתודעתו, קומה על גבי קומה, המבנה ההוא, המשותק והמשותק, שכנה אותו "האספקט המעשי של המצב", ולאמיתו של דבר, השורה הארוכה והמטרידה שהייתה גילומי השונים של "האספקט המעשי של המצב": הוריו, קודם כל, גן האירועים שהוזמן ובעלי גן האירועים, המקדמה הכספית הגדולה שהפקידו הוריו אצל בעלי גן האירועים, מאות האורחים שאין דרך להודיע לכולם על ביטול החתונה, הצלמת ששילמו לה מראש, התזמורת, הצימר שהוזמן בגליל לאותו לילה, המכונית המקושטת (לא שלו. של חבר מהעבודה) ועוד פרטי פרטים מייגעים שהשתרגו והסתעפו מהפרטים ההם. משום מה נצרב בו עכשיו (הוא רכס את מפתח מכנסיו והידק את החגורה) זווקא דיוקנה של סבתו, שבצבץ ועלה תקיף כל כך מכל המסה הצפופה הזו של חרדות ומטלות. פניה הקורנים והנעדרים (מין היעדר, שבאורח מזר היה מלא כל כך ובכלל לא ריק), הקפל בתחתית סנטרה שנגע בצווארון שמלתה הצחור והחגיגי שנח על מקומו השקט, פלאי וחף מכל ידיעה, ושכמעט העלה דמעות בעיניו של מתי ברגע זה

הוא חזר לדלת המוגפת, טעון באיזו תחושת כוח מפתיעה שנטע בו זיכרון הצווארון הלבן ההוא, ונקש עליה בתקיפות. "מרגי!" קרא, חיכה רגע וחזר, מתנן את קולו: "מותק! תעני. תגידי משהו." הוא שמע איזו אוושה בחזר, מאחורי הדלת, או לפחות נדמה היה לו ששמע אוושה, קול דומה לדשדוש רגליים, ולאחריו שוב דממה. "מרגי", ניסה שוב, קובע את מבטו בציפוי הפרוניר החום והחלקלק של הדלת, והרגיש כיצד הרצון או היכולת להפיק מילים גועים באותו רגע בתוכו, מרקיבים מול עיניו במהירות שיא, כמו פירות קיץ בקערה. הוא הסב את עיניו מהדלת, מבטו משוטט בחלקת הפרוזדור האפלולית מימינו, מתביית לבסוף על עבודת גובלן של שלושה ורדים רקומים אדום מהוה שהייתה ממוסגרת על הקיר. "זה בגלל מה שהיה אתמול בערב, מרגי? זה שרבנו אתמול? אבל השלמנו בסוף, זה מה שאני לא מבין. כשהלכתי ממך בלילה השלמנו והכול היה בסדר וליווית אותי לאוטו ואחר כך רצת והערת את ירון שיביא כבלים כי האוטו שלי לא נדלק, אז מה נהיה? מה נהיה מאז? את מוכנה לצאת משם ולהגיד מה בדיוק אני אמור לעשות עכשיו? מרגי! את שומעת?"

רונית מטלון, והכלה סגרה את הדלת

II : THÈME

Que vois-tu
Que lis-tu
Au petit déjeuner
Et je sais qui
Tu es

Tous les matins, au petit déjeuner, papa boit un café et lit le journal. Plusieurs journaux, en fait : *Le Monde*, *Le Figaro*, *Libération* et, une fois la semaine *L'Express*, *Les Échos*, *Times Magazine* et *Courrier international*. Mais je vois bien que sa plus grande satisfaction, c'est la première tasse de café avec *Le Monde* devant lui. Il s'absorbe dans sa lecture pendant une bonne demi-heure. Pour pouvoir profiter de cette demi-heure, il doit se lever vraiment très tôt parce que ses journées sont très remplies. Mais chaque matin, même s'il a eu une séance nocturne et qu'il n'a dormi que deux heures, il se lève à six heures et lit son journal en buvant son café bien fort. C'est comme ça que papa se bâtit chaque jour. Je dis « se bâtit » parce que je pense que c'est à chaque fois une nouvelle construction, comme si tout avait été réduit en cendres pendant la nuit et qu'il fallait repartir de zéro. Ainsi vit-on sa vie d'homme, dans notre univers : il faut sans cesse reconstruire son identité d'adulte, cet assemblage bancal et éphémère, si fragile, qui habille le désespoir et, à soi devant sa glace, raconte le mensonge auquel on a besoin de croire. Pour papa, le journal et le café sont les baguettes magiques qui le transforment en homme d'importance. Comme une citrouille en carrosse. Notez qu'il y trouve une grande satisfaction : je ne le vois jamais aussi calme et détendu que devant son café de six heures. Mais le prix à payer ! Le prix à payer quand on mène une fausse vie !

Muriel Barbery, *L'Élégance du hérisson*